

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. G.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2008, č. j. 18 Cad 113/2008 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2008, č. X, žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, snížila procentní výměru starobního důchodu žalobce od 16. 7. 2008 na 10 209 Kč měsíčně; od 16. 7. 2008 náleží žalobci starobní důchod ve výši 11 909 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobce uplatnil dne 27. 5. 1998 nárok na úpravu důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, a to na základě potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998, podle něhož konal službu ve vojenském táboře nucených prací v době od 10. 3. 1950 do 30. 5. 1951. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 1998, č. X, žalovaná přiznala žalobci od 16. 4. 1991 příplatek k důchodu za dobu služby ve vojenském táboře nucených prací od 10. 3. 1950 do 30. 5. 1951, tj. za 14 měsíců (14 x 15 Kč), v měsíční výši 210 Kč, takže žalobci od 16. 4. 1991 náleželo 3326 Kč měsíčně (starobní důchod 3116 Kč + příplatek k důchodu 210 Kč). Po právní moci tohoto rozhodnutí bylo zjištěno, že příplatek k důchodu žalobci nenáleží; potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998 je vadným právním aktem a nemělo být vydáno. Toto potvrzení bylo pravomocným usnesením Ministerstva obrany ze dne 8. 11. 2007, č. j. 0106/035/2007-7542, zrušeno, a to s účinkem ke dni jeho vydání. Žalovaná dále provedla výpočet starobního důchodu po odnětí příplatku a uzavřela, že starobní důchod se podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o

důchodovém pojištění snižuje ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaná nevyšla z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Tvrdil, že dne 1. 10. 1949 nastoupil základní vojenskou službu, od 10. 3. 1950 sloužil u silničního praporu ženijního vojska v Kamenici nad Círochou, od 1. 9. 1950 došlo k transformaci silničního praporu na pomocný technický prapor a žalobce zde sloužil do 20. 10. 1950. Následně byl dne 29. 10. 1950 vzat do vyšetřovací vazby, která trvala do 7. 2. 1951; od 8. 2. 1951 do 11. 5. 1955 byl ve výkonu trestu. Usnesením Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 25. 2. 1998, sp. zn. 1 Nt 368/97, byl žalobce rehabilitován. Žalobce konstatoval, že mu žalovaná neměla bez dalšího odejmout příplatek k důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích za období od 10. 3. 1950 do 30. 5. 1951, ale měla žalobci přiznat příplatek podle tohoto zákona za období od 10. 3. 1950 do 20. 10. 1950. Období od 29. 10. 1950 do 11. 5. 1955 je třeba posoudit samostatně podle § 25 zákona č. 119/1990 Sb. Žalobce uzavřel, že v důsledku nesprávně zjištěného stavu došlo k věcně nesprávnému rozhodnutí, a navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 10. 2008, č. j. 18 Cad 113/2008 - 15, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaná při přiznání příplatku k důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb. vycházela z potvrzení vydaného Ministerstvem obrany dne 21. 4. 1998, které bylo usnesením téhož ministerstva ze dne 8. 11. 2007 zrušeno. Z odůvodnění zrušujícího usnesení vyplývá, že žalobce vojenskou službu u pomocného technického praporu nevykonával a na vojenské útvary, kde žalobce konal základní vojenskou službu, se ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudní rehabilitaci nevztahuje. Podle tohoto ustanovení se jedná o občany zařazené v létech 1948 - 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení; za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950, pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly. Soud shledal, že o takové zařazení se v případě žalobce nejednalo, resp. nebylo jím v tomto řízení prokázáno. Tvrdění žalobce, že k 1. 9. 1950 došlo k transformaci silničního praporu na pomocný technický prapor, v řízení rovněž prokázáno nebylo a naopak je v rozporu s odůvodněním zmíněného usnesení Ministerstva obrany. Soud dospěl k závěru, že žalovaná nepochybně, když napadeným rozhodnutím snížila procentní výměru starobního důchodu žalobce v rozsahu odpovídajícím dříve přiznanému příplatku k důchodu. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Předeslal, že dne 1. 10. 1949 nastoupil základní vojenskou službu, dne 10. 3. 1950 byl zařazen k silničnímu praporu ženijního vojska, dne 1. 9. 1950 došlo k transformaci silničního praporu ženijního vojska na pomocný technický prapor, dne 21. 10. 1950 utekl, následně byl dne 29. 10. 1950 zadržen, vzat do vazby a poté odsouzen, dne 11. 5. 1955 byl propuštěn z výkonu trestu. Stěžovatel uznal, že mu příplatek podle zákona o mimosoudních rehabilitacích náleží za dobu od 1. 10. 1949 do 9. 3. 1950 ani za dobu od 21. 10. 1950. Namítal však, že mu s ohledem na § 18 odst. 1 a § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích příplatek náleží za dobu od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950, kdy sloužil u silničního praporu ženijního vojska, a za dobu od 1. 9. 1950 do 20. 10. 1950, kdy sloužil u pomocného technického praporu. Skutečnost, že dne 1. 9. 1950 došlo k transformaci silničních praporů ženijního vojska na pomocné technické prapory, stěžovatel neprokazoval, neboť se jedná o historicky známou skutečnost. K tomu odkázal na příložený výňatek ze Stručné

historie pomocných technických praporů a pojednání o Pracovním táboru PTP Svatá Dobrotivá. Stěžovatel uzavřel, že „skutečnost, že potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998 bylo nahrazeno potvrzením ze dne 8. 11. 2007, by mělo mít ... pouze tyto důsledky: žalobce by neměl pobírat příspěvek k důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb. za období od 21. 10. 1950 do 30. 5. 1950 [později opraveno na 30. 5. 1951]; správní orgán by měl ve zvláštním řízení posoudit, zda žalobce má nárok na příspěvek k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb. za období od 29. 10. 1950 do 11. 5. 1955“. Stěžovatel s ohledem na svůj věk a zdravotní stav požádal o přednostní projednání věci. Doplnil, že na rozhodnutí soudu závisí, zda bude muset žalované vrátit přeplatek ve výši 55 221 Kč. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na tom, že stěžovatel neprokázal splnění podmínek pro úpravu důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb. v době od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950 ani v době od 1. 9. 1950 do 20. 10. 1950. Z usnesení Ministerstva obrany naopak vyplývá, že stěžovatel nebyl účasten mimosoudní rehabilitace. Nárok na příspěvek k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb. za období od 29. 10. 1950 do 11. 5. 1955 je předmětem dosud neskončeného řízení vedeného pod sp. zn. 43 Cad 111/2008.

Stěžovatel v replice na vyjádření žalované uvedl, že usnesení Ministerstva obrany znamená pouze to, že nemá nárok na příspěvek za období od 1. 10. 1949 do 9. 3. 1950 a po 21. 10. 1950. Stěžovatel byl totiž dne 10. 3. 1950 prokazatelně zařazen k silničnímu praporu ženijního vojska, který byl ke dni 1. 9. 1950 transformován v pomocný technický prapor, u nějž stěžovatel setrval do 20. 10. 1950. Podle stěžovatele je nárok na příspěvek dán ustanovením § 18 odst. 1 a § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

Z obsahu dávkového spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti. Stěžovatel požádal dne 27. 5. 1998 o úpravu starobního důchodu podle zákona o mimosoudní rehabilitaci a k žádosti přiložil potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998, podle kterého vykonával službu u pomocných technických praporů od 1. 9. 1950 do 30. 5. 1951 a u silničních praporů ženijního vojska od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950. Stěžovatel žádal o zvýšení starobního důchodu od dubna 1991.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 7. 1998, č. X, upravila stěžovateli od dubna 1991 podle § 24 zákona č. 87/1991 Sb. starobní důchod o částku 210 Kč, tj. 15 x 14 měsíců služby u PTP, provedla přepočítání důchodu a vyčíslila doplatek za dobu od 16. 4. 1991 do 15. 8. 1998.

Podáním ze dne 11. 6. 2007 požádal zástupce stěžovatele o úpravu důchodu stěžovatele podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. tak, aby příplatek přiznaný podle tohoto zákona zahrnoval celou dobu nezákonného věznění stěžovatele.

Žalovaná přípisem ze dne 10. 7. 2007 požádala Ministerstvo obrany o prověření správnosti potvrzení ze dne 21. 4. 1998, neboť považovala za nemožné, aby tatáž osoba ve stejné době (29. 10. 1950 - 30. 5. 1951) byla zařazena k PTP a současně ve výkonu vazby (trestu odnětí svobody). Pochybnosti vyvstaly žalované také o tom, zda osoba zařazená na pozici strážného u posádkové věznice a disponující zbraní mohla splňovat kritéria osoby „politicky nespolehlivé“ ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb.

Žalovaná následně přípisem ze dne 18. 7. 2007 vyzvala zástupce stěžovatele, aby předložil písemné vysvětlení stěžovatele k rozporům spočívajícím v tom, že podle údaje z vojenské knížky konal vojenskou službu od 15. 11. 1949 do 20. 10. 1950, podle potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998 konal službu u silničních praporů ženijního vojska od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950 a u pomocných technických praporů od 1. 9. 1950 do 30. 5. 1951, a podle potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 21. 12. 2001 a rozsudku VOS Prešov ze dne 25. 2. 1998, sp. zn. 1 Nt 368/97, vykonal v době od 29. 10. 1950 do 7. 2. 1951 vazbu a od 8. 2. 1951 do 11. 5. 1955 nepodmíněný trest odnětí svobody. Žalovaná konstatovala, že je vyloučeno, aby v téže době (29. 10. 1950 až 7. 2. 1951) konal stěžovatel službu u PTP a současně byl ve výkonu vazby a trestu odnětí svobody. Žalovaná současně upozornila stěžovatele, že ve věci provádí vlastní šetření.

Ministerstvo obrany přípisem ze dne 30. 7. 2007, č. j. 81/7-106/035/2007-7542, sdělilo stěžovateli, že na základě podnětu žalované vyžádalo spis stěžovatele uložený ve Vojenském archivu v Trnavě a komplexně přezkoumalo skutečnosti, za kterých bylo stěžovateli vydáno potvrzení ze dne 21. 4. 1998. Bylo zjištěno, že stěžovatel nastoupil základní vojenskou službu dne 1. 10. 1949 k vojenskému útvaru 8127. Dne 21. 10. 1950 se jako strážný u posádkové věznice v Kamenici nad Cirochou dohodl s vězněm, že společně zběhnou do zahraničí; za tím účelem puškou vypáčil mřížky cely a spolu s vězněm opustil stanoviště. Dne 29. 10. 1950 byl zadržen, umístěn do vazby a následně odsouzen; dne 11. 5. 1951 byl na základě amnestie propuštěn. Ministerstvo obrany konstatovalo, že služba u vojenského útvaru 8127 a výkon trestu odnětí svobody nemají charakter vojenských táborek nucených prací a ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích se na ně nevztahuje. Potvrzení ze dne 21. 4. 1998 tedy bylo vydáno na základě neúplných a nepřesných údajů, neboť spis stěžovatele nebyl v uvedené době ve Vojenském archivu v Trnavě k dispozici. Ministerstvo označilo předmětné potvrzení za vadný akt, neboť toto nemělo být vydáno, a vyzvalo stěžovatele k jeho vrácení. Tento přípis byl na vědomí zaslán také žalované.

Zástupce stěžovatele v podání ze dne 18. 10. 2007 sdělil, že stěžovatel nemohl s ohledem na svůj věk a dobu, kdy se předmětné události odehrály, podat k uváděným rozporům vyjádření.

Ministerstvo obrany usnesením ze dne 8. 11. 2007, č. j. 0106/035/2007-7542, rozhodlo, že potvrzení vojenské správy pro žadatele o mimosoudní rehabilitaci vydané Ministerstvem obrany dne 21. 4. 1998 se zrušuje, a to s účinky ode dne, kdy bylo vydáno. V odůvodnění Ministerstvo obrany uvedlo, že komplexním posouzením celého spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatel nastoupil dne 1. 10. 1949 základní vojenskou službu k vojenskému

útvary 8127 Pezinok, dne 31. 8. 1950 byl přemístěn k vojenskému útvaru 4663 Kamenice nad Cirochou. Dne 21. 10. 1950 se jako ozbrojený strážný u posádkové věznice dohodl s vězněm, že společně zběhnou do ciziny. Pažbou pušky vypáčil mříže cely a s vězněm utekl. Zadržen byl dne 29. 10. 1950, byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a na základě amnestie propuštěn dne 11. 5. 1951. Z kmenového listu a dalších archivovaných dokladů je patrné, že stěžovatel byl po dobu výkonu trestu zařazen v různých věznicích, naposledy v Jáchymově, evidenčně zařazen u 54. pomocného technického praporu; přitom vojenskou službu u tohoto praporu vůbec nevykonával. Ministerstvo konstatovalo, že na vojenské útvary, kde stěžovatel vykonával základní vojenskou službu, a věznice, kde vykonával trest odnětí svobody, se ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích nevztahuje. Potvrzení ze dne 21. 4. 1998 bylo vydáno na základě nepřesných a neúplných informací, je v rozporu s ustanovením § 18 odst. 1 zákona, a proto bylo zrušeno.

Žalovaná následně dne 25. 4. 2008 vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, zrušují se rozkazy, kterými byly občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.

Podle § 24 odst. 4 téhož zákona za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 se ke důchodu poskytuje příspěvek 15,- Kčs za každý měsíc této služby. Příplatek ke důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru důchodu stanovenou zvláštními předpisy. Pro příspěvek ke důchodu platí obdobně § 58a zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 306/1991 Sb.

V projednávané věci je jádrem sporu otázka, zda stěžovatel splnil podmínky stanovené v § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, protože jedině tehdy by mu vznikl nárok na příspěvek k důchodu podle § 24 odst. 4 téhož zákona.

Původní potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998, podle kterého stěžovatel vykonával službu u pomocných technických praporů od 1. 9. 1950 do 30. 5. 1951 a u silničních praporů ženijního vojska od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950, bylo zrušeno s účinky k okamžiku jeho vydání, neboť Ministerstvo obrany po prostudování dokumentů uložených ve Vojenském archivu v Třanově shledalo, že na vojenské útvary, kde stěžovatel vykonával základní vojenskou službu, a na věznice, kde vykonával trest odnětí svobody, se ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích nevztahuje.

Stěžovatel tento závěr zpochybňoval a tvrdil, že byl od 10. 3. 1950 do 31. 8. 1950 zařazen u silničního praporu ženijního vojska v Kamenici nad Cirochou a tento prapor se k 1. 9. 1950 transformoval na pomocný technický prapor, kde stěžovatel sloužil do 20. 10. 1950. Toto tvrzení však stěžovatel nedoložil žádnými dokumenty, ani nenavrhl žádné důkazy k prokázání jeho pravdivosti. Naopak v podání ze dne 18. 10. 2007 adresovaném žalované sdělil,

že s ohledem na svůj věk a dobu, kdy se předmětné události odehrály, nemohl podat vyjádření ke zjištěným rozporům.

Za dané procesní situace neměl Nejvyšší správní soud sebemenší důvod pochybovat o správnosti usnesení Ministerstva obrany ze dne 8. 11. 2007, resp. o tom, že se na stěžovatele ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích nevztahuje. Z listin popisujících průběh základní vojenské služby stěžovatele, založených v dávkovém spisu, totiž Nejvyšší správní soud - shodně s Ministerstvem obrany - zjistil, že stěžovatel nastoupil základní vojenskou službu dne 1. 10. 1949 k vojenskému útvaru 8127 Pezinok a dne 31. 8. 1950 byl přemístěn k vojenskému útvaru 4663 Kamenica nad Cirochou. Tvzení stěžovatele, že byl od 10. 3. 1950 zařazen u silničního praporu ženijního vojska v Kamenici nad Cirochou, je tedy v příkrém rozporu s dokumenty, z nichž vycházelo Ministerstvo obrany a které jsou též součástí dávkového spisu. Ke dni 10. 3. 1950 zcela evidentně nedošlo k žádné změně v zařazení stěžovatele, což samo o sobě svědčí o nevěrohodnosti jeho vyjádření.

Stěžovateli lze přisvědčit, že byl evidenčně zařazen u 54. pomocného technického praporu, ale až v době výkonu trestu; vojenskou službu u tohoto útvaru vůbec nevykonával. Tyto skutečnosti jsou zřejmé jak z odůvodnění zmíněného usnesení Ministerstva obrany, tak z dokumentů založených v dávkovém spisu. Příčinu zařazení stěžovatele k pomocnému technickému praporu lze spatřovat v jeho výše popsané trestné činnosti, zejména v pokusu o zběhnutí do ciziny. Jiné důvody zakládající politickou nespolehlivost stěžovatele z dokumentace průběhu jeho vojenské služby nevyplývají.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl podle spisové dokumentace a podle usnesení Ministerstva obrany dne 31. 8. 1950 přemístěn z vojenského útvaru 8127 Pezinok k vojenskému útvaru 4663 Kamenica nad Cirochou, shledal Nejvyšší správní soud irelevantními jeho argumenty o transformaci silničního praporu ženijního vojska v Kamenici nad Cirochou, kde měl údajně sloužit od 10. 3. 1950, na pomocný technický prapor. Pro posuzovanou věc tak nemají žádný význam ani ke kasační stížnosti přiložený výňatek ze Stručné historie pomocných technických praporů a pojednání o Pracovním táboru PTP Svatá Dobrotivá.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel nevykonával základní vojenskou službu ve vojenském táboru nucených prací (silniční prapor ženijního vojska, pomocný technický prapor a vojenský báňský oddíl), a proto jej nelze považovat za osobu uvedenou v § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, které by podle § 24 odst. 4 téhož zákona náležel příplatek k důchodu. Žalovaná podle názoru Nejvyššího správního soudu vycházela z náležitě zjištěného stavu věci, když své rozhodnutí opřela o jednoznačné a pochybnosti nevzbuzující usnesení Ministerstva obrany, jehož správnost stěžovatel svými nevěrohodnými a nepodloženými tvrzeními nevyvrátil. Stěžovatel nesplnil zákonem stanovené podmínky pro přiznání příplatku, žalovaná proto postupovala zcela správně, když mu tento příplatek odňala a podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění mu adekvátně snížila procentní výměru starobního důchodu.

Kasační námitka spočívající v tom, že stěžovateli zmíněný příplatek náleží za období od 10. 3. 1950 do 20. 10. 1950, nebyla shledána důvodnou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že argument stěžovatele, že původní potvrzení Ministerstva obrany ze dne 21. 4. 1998 bylo nahrazeno potvrzením ze dne 8. 11. 2007, je zavádějící, neboť usnesení Ministerstva obrany ze dne 8. 11. 2007 původní potvrzení v celém rozsahu zrušilo, a to s účinkem ke dni jeho vydání. V době rozhodování žalované tudíž stěžovatel nedisponoval žádným potvrzením, které by prokazovalo jeho tvrzení, že byl po dobu výkonu základní vojenské služby zařazen ve vojenských táborech nucených prací.

Námítka stěžovatele, že by žalovaná měla ve zvláštním řízení posoudit, zda má stěžovatel nárok na příspěvek k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb. za období od 29. 10. 1950 do 11. 5. 1955, nemá k posuzované věci žádný vztah, a proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., uplatněné stěžovatelem, tedy nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2008, č. j. 18 Cad 113/2008 - 15, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšné žalované v tomto stádiu řízení žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly a stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu